

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie
zażalenia R.C.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 31 stycznia 2025 r., X WSC 1/24,

na skutek skargi R.C. o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia z 12 kwietnia 2024 r., X GCo 822/23

w sprawie z powództwa R.C.

przeciwko I. spółce akcyjnej w W.

o ustalenie,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił skargę R.C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jako wniesioną osobiście przez skarżącego, a także jako wniesioną od postanowienia, na które skarga nie przysługuje. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy powołał art. 87¹ § 1 oraz art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu wniesionym osobiście od powyższego rozstrzygnięcia skarżący powołał się na naruszenie przez Sąd szeregu przepisów, w tym art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c., art. 5 k.p.c., art. 504 § 1 k.p.c., art. 359 k.p.c., art. 102 k.p.c., art. 117 k.p.c., art. 424⁶ § 3 k.p.c., art. 87¹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie należy do Sądu Najwyższego. Oznacza to zarazem, że w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odrzucające skargę R.C., jako wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. miało wprost oparcie w art. 424⁶ § 3 k.p.c., który przewiduje odrzucenie skarg dotkniętych omawianym brakiem przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie. Należy również wrócić uwagę, że w obecnym stanie prawnym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od wyroków (art. 424¹ k.p.c.) i postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym, kończących postępowanie w sprawie (art. 519² § 1 k.p.c.).

Wymóg z art. 87¹ § 1 k.p.c. dotyczył również zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z 31 stycznia 2025 r., odrzucającego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zażalenie dotknięte było brakiem, którego w świetle obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie da się uzupełnić, co znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wyrażono stanowisko, że tego rodzaju braku nie sanuje nawet następcze ustanowienie pełnomocnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2020 r., II CZ 33/20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CZ 92/16).

Z tych względów wniesione zażalenie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

A.W.

[a.ł.]

Agnieszka Jurkowska-Chocyk